

HVALJEN, MOJ GOSPOD

ZA TVOJO
LJUBEZEN
V SVETIH
ZAKRAMENTIH

ROMANJE
ODRASLIH
SKAVTOV IN
SKAVTINJ V
ASSISI

25. do 29. 10. 2025

Kdor veruje vame, bodo...
iz njegovega osrčja tekle reke žive vode. (Jn 7,38)

MOLITEV ODRASLIH SKAVTOV

(Molitev sv. Frančiška pred Križanim pri Sv. Damianu)

O vzvišeni in veličastni Bog,

razsvetli temine mojega srca.

Daj mi pravo vero, trdno upanje in popolno ljubezen,

razumnost in spoznanje, o Gospod,

da se bom držal tvojih zapovedi. Amen.

“Frančišek ni bil več človek, ki moli, ampak je ves postal molitev,” piše njegov življenjepisec Tomaž Čelano. Pravoslavni teolog Aleksander Schmemmann pa si v svoji razpravi »Svet kot zakrament« postavlja staro vprašanje: »Kdo je človek?« Strinja se z odgovori današnjega človekoslovja (antropologije), da lahko človeka najrazličnejše opredelimo (homo sapiens, homo faber...). Nato pa zatrdi, da je človek predvsem najprej »bitje, ki moli« (homo adorans). Tomaž Špidlik se sprašuje: »Zakaj ptič žvrgoli? Zato, ker je to v njegovi naravi. Narava človeškega duha pa je, da moli, da se ukvarja s tem, kar je najlepšega, torej z Bogom.«

Samo človek ima zmožnost svet dejavno sprejemati, povezovati in s svojim dejem poveličevati Boga... Človek je v svojem bistvu ustvarjen za duhovnika stvarstva. Zato ni čudno, da je molitev stara kakor človek.... Molitev je srce in središče vseh verstev... (br. Vinko Škafar)

Kje smo nastanjeni?

Hostel Fontemaggio

Via Eremo delle Carceri, 24

06081 ASSISI (PG)

SONČNA PESEM (HVALNICA STVARSTVA)

Najvišji, vsemogočni, dobri Gospod,
tebi hvala, slava in čast in ves blagoslov.
Tebi, najvišjemu, edinemu pristoji
in nihče ni vreden tebe imenovati.

Hvaljen, moj Gospod, z vsemi tvojimi
stvarmi
posebno s soncem, velikim bratom,
ki razsvetljuje dneve in nas.
Lepo je in v velikem sijaju žari.
Tebe, Najvišji, odseva.

Hvaljen, moj Gospod,
v sestri luni in zvezdah;
ustvaril si jih na nebu jasne, dragocene
in lepe.

Hvaljen, moj Gospod, v bratu vetru in
zraku,
v oblačnem in jasnem, sploh vsakem
vremenu,
s katerim ohranjaš svoje stvari.

Hvaljen, moj Gospod, v naši sestri vodi;
mnogo koristi ponižna, dobra in čista.

Hvaljen, moj Gospod, v našem bratu
ognju,
v katerem nam noč razsvetljuješ;
lep je in vesel in krepak in močan.

Hvaljen, moj Gospod, v naši sestri
zemlji,
ki nas kakor mati hrani in nam
gospodinji
in prinaša različno sadje in pisane rože z
zelenjem.

Hvaljen, moj Gospod, v onih,
ki zaradi tvoje ljubezni odpustčajo
in prenašajo slabosti in trpljenje.
Blagor njim, ki ostanejo v miru,
zakaj ti, Najvišji, jih boš kronal.

Hvaljen, moj Gospod, v naši sestri smrti,
ki ji nihče v življenju ne uide.
Gorje njim, ki umrjejo v smrtnem grehu,
a blagor njim, ki počivajo v tvoji
najsvetejši volji,
zakaj druga smrt jim ne bo mogla storiti
žalega.

Hvalite in povečujte mojega Gospoda
in zahvalite se mu in služite mu v veliki
ponižnosti.

Sobota, 25. oktober 2024

Hvaljen, moj Gospod v Jezusu Kristusu...

Kajti iz njega, po njem in zanj je vse... (Rim 11,36)

Odhod iz Ljubljane. Postanek v Cortoni (na grobu sv. Marjete Kortonske) in sveta maša v Celicah pri Cortoni. Zvečer prihod v hostel, kjer bomo prenočevali.

Samostan je nastal v več etapah. Kapucini so prišli sem leta 1537. Ohranil je značaj eremitorija (samotišča).

Jn 17,3 Večno življenje pa je v tem, da spoznavajo tebe, edinega resničnega Boga, in njega, ki si ga poslal, Jezusa Kristusa.

Cortona (italijansko: [kor'to:na]) je mesto in občina v pokrajini Arezzo v Toskani. Cortona leži severno od Trasimenskega jezera. Glavno mesto pokrajine Arezzo je 24 km severozahodno, regionalna prestolnica Firenze 80 km severozahodno. Na jugu meji na pokrajino Siena, na vzhodu na deželo Umbrija (pokrajina Perugia).

Sveti Frančišek je v Cortono prvič prišel leta 1211. Na kraju v bližini mesta, kjer je svetnik prebival skupaj z brati, je nastalo samotišče Celle di Cortona (Celice pri Kortoni). Frančišek se je na ta kraj vrnil še leta 1216 in v letu svoje smrti (1226), takrat že zaznamovan s svetimi ranami, in najverjetneje je prav tukaj napisal oz. narekoval svojo oporoko.

Zadnji Frančiškov obisk Celic pri Kortoni

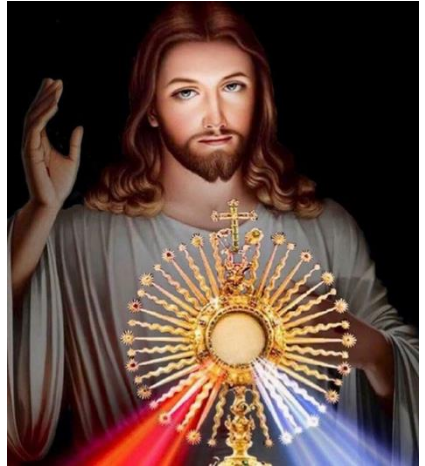
Šest mesecev pred svojo smrtjo, ko je bil v Sieni zaradi zdravljenja oči, je začel Frančišek težko bolehati. Bolezen se je razširila po vsem telesu. Ko je brat Elija (takrat predstojnik reda) izvedel, v kakšnem stanju je Frančišek, se je takoj odpravil v Sieno. In ko se je Frančišek malo opomogel, sta se skupaj odpravila proti kraju Celice pri Kortoni. Že po nekaj dneh bivanja tam se mu je zdravstveno stanje zelo poslabšalo. Zato je prosil brata Elija, da bi ga prenesel v Assisi. Brat Elija mu je željo izpolnil in se z njim podal na pot proti rodnemu mestu (1 Cel 105).

Sv. Marjeta Kortonska (1247-1297) je čudovit sad frančiškove svetosti, ki je prav v teh krajih dozorel pod vplivom življenja sv. Frančiška. Bila je skromnega porekla. Kmalu je osirotela in od svojega sedemnajstega leta živila "modo uxorio" (v nezakonski skupnosti) z bogatim trgovcem iz Montepulciana, Arsenijem, s katerim je imela tudi sina. Leta 1273 je bil Arsenij med lovom na eni od svojih posesti v Petrignanu del Lago napaden in umorjen kot žrtev takratnega gvelfovsko-gibelinskega spora. Ker jo je Arsenijeva družina skupaj s sinom pregnala, oče in njegova nova žena pa sta jo zavrnila, se je odločila za posvečeno življenje. Obrnila se je na manjše brate iz Cortone: skrb za sina je zaupala manjšim bratom iz Arezza. Leta 1277 je postala frančiškova tretjerednica in se posvetila izključno molitvi in dobrim delom. Njena duhovnost je posebno pozornost posvečala Jezusovemu trpljenju, v skladu s tem, kar je živel sv. Frančišek Asiški, Sv. Marjeta je doživela številne mistične preizkušnje in videnja. Ustanovila je skupnost tretjerednic, ki so znane kot Poverelle (Ubožice); leta 1278 je pri cerkvi sv. Bazilija ustanovila bolnišnico in Bratovščino Santa Maria della Misericordia (Sveta Marija usmiljenja) za gospe, ki so želele pomagati revnim in bolnim. Bila je mistikinja, a tudi ženska dejanj, pogumna, iskana za nasvete, pozorna je bila na javno življenje in je bila mirovna posrednica v sporih med gvelfi in gibelini. Papež Inocenc X. je 17. marca 1653 odobril njeno češčenje kot blažene, kanoniziral pa jo je Benedikt XIII. 16. maja 1728 z naslovom »nova Marija Magdalena«.

Kaj mi Gospod Bog govori po življenju, spreobrnjenju in posvetitvi sv. Marjete Kortonske? Kaj lahko storim, da bom še globlje pripadal/a Gospodu in postal/a boljše orodje njegove ljubezni za vse ljudi, ki jih pošilja v moje življenje?

Slovar slovenskega knjižnega jezika pravi, da je zakrament »od Kristusa postavljeno sveto znamenje, ki človeka posvečuje, mu podeljuje božjo milost«.

Nekaj misli o zakramentih

(Vir: <https://zupnija-lj-koseze.rkc.si/o-zakramentih/>)

Človekovo življenje je podobno mozaiku.

Kakor je mozaik sestavljen iz drobnih kosov, kamnov, stekla itd., tako je tudi človekovo življenje sestavljeno iz bolj ali manj drobnih dogodkov, ki skupaj tvorijo čudovito sliko, ki se imenuje človekovo življenje. Kristjani smo v tem primeru resnično srečneži, kajti z nami skozi vsakdanje življenje hodi živi Bog, ki nam izkazuje svojo ljubezen preko mnogih dogodkov, predvsem tistih, ki jih imenujemo zakramenti. Zakramenti so srečanja dveh ljubezni: Božje, zastonske in brezpogojne, ter naše, krhke in nezveste, a brezmejno hrepeneče.

KAJ JE ZAKRAMENT? Zakramenti so vidna znamenja nevidne milosti. Vemo da jih je postavil Jezus Kristus. Če pa besedo zakrament postavimo v njeno originalno obliko, pa nam pove marsikaj. Beseda zakrament izvira iz latinskega jezika, iz besede sacramentum, ki je sestavljanka dveh besed: sacer in mentum. Beseda sacer pomeni sveto. Sveto je nekaj, kar nam veliko pomeni, kar je postavljeno izven svetne rabe, nekaj, kar je nedotakljivo, nekaj, kar ima veliko vrednost in za nas ter tudi za druge pomeni nerazložljivo, nedotakljivo – presežno, kar posebej varujemo. Sveto je tisto, kar izvira od Boga ali pa se Boga neposredno dotika in je zato deležno posebne obravnave ali češčenja. Mentum pa končnica, ki označuje dogodek. Torej je zakrament »sveti dogodek«. V njem se zgodi sveto srečanje med Bogom in človekom. Bog v tem srečanju z ljubeznijo podarja svojo svetost

človeku, ga posvečuje. Da Jezus Kristus ne bi bil oddaljen od nas, kakor so bili to grški in rimski bogovi – ki sploh niso bogovi ampak plod človeške domišljije – temveč, da bi bil nam bil blizu v vsakem trenutku našega življenja, je postavil zakramente, svete dogodke, v katerih se lahko osebno srečamo z njim.

Katekizem katoliške Cerkve nas takole poučuje:

KKC 1116 Kot “moči, izhajajoče” iz telesa Jezusa Kristusa (prim. Lk 5,17; 6,19; 8,46), ki je vedno živ in oživljajoč, kot dejanja Svetega Duha, ki je na delu v Kristusovem telesu, Cerkvi, so zakramenti “božje mojstrovine” v novi in večni zavezi.

KKC 1118 O njih pravimo, da so “zakramenti Cerkve” v dvojnem pomenu: “po njej” so in “zanjo” so. “Po Cerkvi” so in obstajajo, kajti Cerkev je sakrament delovanja Jezusa Kristusa, ki deluje v njej v moči poslanega Svetega Duha. In “za Cerkev” so, saj prav “zakramenti uresničujejo Cerkev” (sv. Avguštin, civ. 22,17; prim. sv. Tomaž Akvinski, s. th. 3,64,2, ad 3), ker – predvsem v evharistiji – razodevajo in priobčujejo ljudem skrivnost občestva Boga, ki je ljubezen, eden v treh osebah.

KKC 1210 Zakramente nove zaveze je postavil Kristus in jih je sedem: krst, birma, evharistija, pokora, bolniško maziljenje, mašniško posvečenje (sveti red) in zakon. Sedem sakramentov se dotika vseh obdobj in vseh pomembnih trenutkov kristjanovega življenja: podeljujejo prerojenje in rast, ozdravljenje in poslanstvo za versko življenje kristjanov. Pri tem je neka določena podobnost med obdobji naravnega življenja in med obdobji duhovnega življenja.

Zakaj 7 sakramentov? Dogodkov je v življenju človeka veliko, sedem pa je tistih ključnih, saj pomenijo prehod v neko novo obdobje človekovega življenja. Ob teh pomembnih dogodkih Cerkev prihaja človeku naproti s svetimi sakramenti. Katoliški nauk teh sedem sakramentov deli na tri dele. Najprej so sakramenti uvajanja v krščanstvo (krst, obhajilo, birma), temu sledita sakramenta ozdravljanja (spoved in bolniško maziljenje), končno prideta še sakramenta, ki služita občestvu in poslanstvu vernikov (sveti red in poroka).

Nedelja, 26. oktober 2024

Hvaljen, moj Gospod v sestri vodi... Zakrament svetega krsta

Hvaljen, moj Gospod, v naši sestri vodi;
mnogo koristi ponižna, dobra in čista.

Dopoldne: Assisi: Chiesa Nuova - rojstna hiša, stolna cerkev sv. Rufina - krstni kamen;

Chiesa Nuova. Na tem kraju oz. v bližini je stala rojstna hiša sv. Frančiška. Cerkev je bila zgrajena leta 1616.

DOGODKI IZ FRANČIŠKOVEGA ŽIVLJENJA

Tukaj je Frančišek preživel svoje otroštvo in mladost. Pomenljivo je bilo srečanje z beračem, ko je Frančišek delal kot trgovec v očetovi trgovini.

OGLED

V cerkvi pod glavno kupolo na prvem levem stebri je ječa, kamor je oče Peter zaprl Frančiška, mama Pika pa ga je rešila. Pod cerkvijo je očetova prodajalna. Na koncu ulice, ki se ob cerkvi spušča, je »hlevček« (San Francesco Piccolo), za katerega legende pravijo, da je pravi kraj Frančiškovega rojstva.

Stolnica sv. Rufina je bila zgrajena v drugi polovici 12. stoletja. V njej je krstni kamen, pri katerem sta bila krščena tudi Frančišek in Klara.

DOGODKI IZ FRANČIŠKOVEGA IN KLARINEGA ŽIVLJENJA

Ko so začeli graditi baziliko sv. Klare, so krstni kamen prenesli iz cerkve sv. Jurija v stolnico. V bližini cerkve sv. Rufina je bila rojena Klara. Klara pred to cerkvijo posluša Frančiškovo pridigo in se navduši za njegov način življenja. Na cvetno nedeljo 1212 pobegne od doma in začne svoje Bogu posvečeno življenje.

OGLED

Na levi strani trga pred stolnico je stala rojstna hiša sv. Klare. Danes nas na to spominja majhna kapelica. Pri vhodu v stolnico na levi strani je rimska cisterna za vodo. Krstni kamen se nahaja zadaj pri desnih vhodnih vratih. Pod glavnim oltarjem so relikvije sv. Rufina, mučenca iz rimskih časov, doma je bil iz Assisi. V stranskih kapelah na levi strani lahko najdeš tudi relikvije sv. Janeza Pavla II. in sv. Karla Acutisa

VODA JE ŽIVLJENJE

Voda igra ključno vlogo v življenjih vseh živih bitij na Zemlji, vključno z ljudmi, živalmi in celotnim biotopom. Njena pomembnost sega daleč onkraj osnovne potrebe po pitju; voda je temeljna sestavina, ki podpira celotne ekosisteme, uravnava podnebje in omogoča življenje, kot ga poznamo. Za človeško telo je voda bistvenega pomena, saj predstavlja približno 60% telesne mase odraslega človeka. Voda je ključna za številne fiziološke procese, kot so prenos hranil, odstranjevanje odpadnih snovi, regulacija telesne temperature in ohranjanje vlage v tkivih. Brez vode lahko človek preživi le do štiri dni.

Zahvali se Bogu za dar življenja: s hvaležnim srcem objemi svoje starše in vse, dobro in slabo, kar se ti je do danes zgodilo v življenju...

ROJENI ZA SMRT – KRŠČENI ZA VEČNO ŽIVLJENJE

Rim 6,23 Plačilo za greh je namreč smrt; Božji milostni dar pa je večno življenje v Kristusu Jezusu, našem Gospodu.

1 Jn 5,11 Pričevanje pa je v tem: Bog nam je dal večno življenje in to življenje je v njegovem Sinu.

Ef 4,5 En Gospod, ena vera, en krst...

Rim 6,3 Ali mar ne veste, da smo bili vsi, ki smo bili krščeni v Kristusa Jezusa, krščeni v njegovo smrt?

1 Kor 12,13 V enem Duhu smo bili namreč mi vsi krščeni v eno telo, naj bomo Judje ali Grki, sužnji ali svobodni, in vsi smo pili enega Duha.

Gal 3,27 Kajti vsi, ki ste bili krščeni v Kristusa, ste oblekli Kristusa.

1 Pt 3,21 Ta voda pa je podoba krsta, ki zdaj rešuje vas. Ne odstranjuje madežev z mesa, ampak zaradi vstajenja Jezusa Kristusa prosi Boga za dobro vest.

MILOST SVETEGA KRSTA

To, da smo bili krščeni (večinoma) kot zelo majhni otroci, še bolj pokaže na zastonjskost daru odrešenja. Oče nas brezpogojno in povsem zastonjsko ljubi.

Prav nobenih zaslug nimamo, da nas je po daritvi svojega Sina Jezusa Kristusa rešil greha in smrti. V krstu nas je naredil za svoje posinovljene otroke in nam podaril večno življenje!

KKC 1262 Različni učinki krsta so naznačeni s čutom dojemljivimi prvinami zakramentalnega obreda. Potapljanje v vodo kliče v spomin simboliko smrti in očiščenja, pa tudi prerodenja in prenovljenja. Dva pglavitna učinka sta torej očiščenje grehov in novo rojstvo v Svetem Duhu (prim. Apd 2,38; Jn 3,5).

KKC 1263 S krstom se odpustijo vsi grehi, izvorni greh in vsi osebni grehi kakor tudi vse kazni za greh (prim. DzS 1316). Resnično ne ostane v tistih, ki so bili prerodeni ničesar takega, kar bi jim preprečevalo vstop v božje kraljestvo: niti Adamov greh, niti osebni greh, niti posledice greha, od katerih najhujša je ločenost od Boga.

KKC 1265 Krst ne očisti človeka le vseh grehov, marveč tudi napravi iz novokrščenca novo stvar (prim. 2 Kor 5,17), božjega posinovljenega otroka (prim. Gal 4,5-7), ki je postal deležen "božje narave" (2 Pt 1,4), Kristusov ud (prim. 1 Kor 6,15; 12,27), sodedič s Kristusom (prim. Rim 8,17) in tempelj Svetega Duha (prim. 1 Kor 6,19).

KKC 1277 Krst je rojstvo k novemu življenju v Kristusu. Po Gospodovi volji je krst potreben za zveličanje kakor Cerkev sama, v katero krst privede.

7 osupljivih stvari, ki nam jih Bog obljublja po krstu:

Prvič, obljubljeno nam je večno življenje. Drugič, obljubljena nam je svoboda. Tretjič, obljubljena nam je prava sreča. Četrtrič, obljubljena nam je nova družina – Cerkev. Petič, obljubljene so nam kreposti vere, upanja in ljubezni. Šestič, obljubljen nam je poseben odnos z Jezusom. Sedmič, obljubljeno nam je, da bomo v moči Svetega Duha dejavni člani Cerkve.

ODPOVED HUDEMU DUHU IN IZPOVED VERE

Se odpoveste grehu, da boste živeli v svobodi božjih otrok? Se odpoveste zapeljivosti zla, da bi vam ne gospodoval greh? Se odpoveste hudemu duhu, ki je začetnik in vzrok greha?

Verujete v Boga. Očeta vsemogočnega, stvarnika nebes in zemlje?

Verujete v Jezusa Kristusa, njegovega edinega Sina, našega Gospoda, ki je bil rojen iz Device Marije, umrl in bil v grob položen, vstal od mrtvih in je sedaj v božji slavi?

Verujete v Svetega Duha, v sveto katoliško Cerkev, občestvo svetnikov, odpuščanje grehov, naše vstajenje in večno življenje?

Kaj pomenijo danes zame vprašanja, na katera so moji starši in botri odgovorili pri mojem krstu?

To je naša vera. To je vera Cerkve.

To ponosno izpovedujemo v Jezusu Kristusu, našem Gospodu. Amen.

Hvaljen, moj Gospod v bratu ognju... Zakrament svete birme

Hvaljen, moj Gospod, v našem bratu ognju,
v katerem nam noč razsvetljuješ;
lep je in vesel in krepak in močan.

Popoldne: Assisi: Santa Maria Maggiore - stara stolnica –grob svetega Karla Acutisa;
Cerkev sv. Klare – grob sv. Klare;

Svetišče Santa Maria Maggiore (Sveta Marija Velika) je v spomin na sv. Frančiška imenovana tudi Svetišče razgaljenja (slečenja). Stoji na ostankih poganskega templja in na pogorišču prve cerkve, ki je bila zgrajena v 10. stol. in pogorela 1100. Sedanja je bila dograjena do leta 1228. Poleg bazilike je škofovska palača.

DOGODKI IZ FRANČIŠKOVEGA ŽIVLJENJA

Frančišek se pred to cerkvijo sleče ob navzočnosti asiškega škofa in meščanov in se vsemu odpove. Zadnje leto Frančišek nekaj časa zaradi bolezni preživi pri škofu. V cerkvi se nahaja tudi grob sv. Karla Acutisa.

Bazilika sv. Klare: Najprej je tukaj stala cerkev sv. Jurija, ki je bila v Frančiškovem in Klarinem času župnijska cerkev. Baziliko sv. Klare so pričeli graditi leta 1257, leta 1265 jo je posvetil papež Klemen IV.

DOGODKI IZ FRANČIŠKOVEGA IN KLARINEGA ŽIVLJENJA

V cerkvi sv. Jurija, ki je stala na tem mestu, je bil krščen Frančišek, prav tako Klara. Ob župnijski cerkvi je bila šola. Tukaj je bil Frančišek pokopan od 1226 do 1230, ko so njegovo telo prenesli v baziliko sv. Frančiška. V isto grobnico je bila leta 1253 pokopana tudi Klara. Leta 1257 so se sestre preselile od sv. Damijana v samostan ob nastajajoči baziliki.

OGLED

Iz cerkvene ladje gremo v kapelo na desni strani. V njej je originalni križ iz cerkve sv. Damijana. Za križem je ostanek cerkve sv. Jurija in desno od nje imajo molitveni kor sestre klarise. Iz kapele prideš nazaj v cerkev, od tam se po stopnicah spustiš v kriptu. V prvem delu je majhen muzej, v katerem so ohranjene Klarine stvari. V drugem delu je Klarin grob. Vidno je njeno telo, ki je prevlečeno z voščeno zaščito.

14 stvari, ki jih morda niste vedeli o ognju...

1. Zemlja je edini znani planet, na katerem ogenj lahko gori. Povsod drugje, ni dovolj kisika.
2. Ogenj je dogodek, in ne stvar.
3. Energija večine goriv, ki jih uporabljamo, izvira iz ujetih sončnih žarkov. Pri fotosintezi sončna svetloba in toplota proizvedejo kemično energijo (v obliki lesa ali fosilnih goriv); ogenj tako uporablja kemično energijo, da proizvede svetlobo in toploto.
4. Več kot je kisika, bolj je ogenj vroč. V zraku je 21% kisika; združite čisti kisik z acetilenom, kemičnim sorodnikom metana, in dobite oksiacetilenki varilni plamen, ki gori pri več kot 3000 stopinj Celzija – najbolj vroč ogenj, s katerim se boste kadarkoli srečali.
5. Količina kisika vpliva na barvo plamena. Ogenj z malo kisika vsebuje veliko negorljivih delcev goriva in bo zato rumene barve. Ogenj z visoko vsebnostjo kisika gori modro.
6. Plamen sveče je na dnu moder, ker je tam veliko svežega zraka, in rumen na vrhu, ker naraščajoči hlapi od spodaj delno zadušijo zgornji del plamena.
7. Ogenj proizvaja vodo? Res je. Na svečo položite hladno žlico in opazili boste kondenzacijo vodne pare na kovini ... ker večina vosku podobnih organskih materialov, vključno z lesom in bencinom, vsebuje vodik, kateri se veže s kisikom nastaja z gorenjem H_2O . Tudi iz izpušne cevi vašega avta prihaja voda.
8. Ogenj poznamo že dolgo časa: Pooglenele kosti in lesni pepel kažejo, da so zgodnji hominidi namenoma skrbeli za ogenj že pred več kot 400.000 leti.
9. V naravi je ogenj še dalj časa. Reže ogljika, približno 140 kilometrov severno od Sydneyja v Avstraliji, gorijo po nekaterih ocenah že približno 500.000 let.
10. Stari Grki so ogenj zanetili s koncentrirano sončno svetlobo. Parabolično ogledalo, ki usmeri sončne žarke, se še vedno uporablja za vžig olimpijske bakle.
11. Vsakih 52 let, ko se je na njihovem koledarju končal cikel, so Azteki ugasnili vse plamene v imperiju. Vrhovni svečenik je prižgal nov ogenj v odprtem prsnem košu žrtvovane žrtve. Plameni iz tega ognja so bili nato razposlani po celotnem imperiju.
12. Velikanski požar v Londonu je leta 1666 uničil 80 odstotkov mesta, a je tudi končal izbruh bubonske kuge, ki je v preteklem letu terjala več kot 65.000 žrtev. Ogenj je pomoril namreč tudi podgane in bolhe, ki so prenašale bakterijo *Yersinia pestis*, ki povzroča kugo.

13. Požar imenovan Črni zmaj iz leta 1987, je največji gozdni požar sodobnega časa. Po vsej Kitajski in Sovjetski zvezi je požgal okoli 20 milijonov hektarjev (za 10 Slovenij).

14. Spontani vžig je resnično možen.

Nekateri viri goriva lahko ustvarijo lastno toploto – npr. pri gnitju. Pistacije imajo toliko naravnega olja in so tako nagnjene k razkroju maščob, ki povzroča toploto, da jih mednarodni zakonik o nevarnem pomorskem blagu smatra za nevarno blago.

Spomni se kašne tvoje izkušnje (prijetne ali težke) z ognjem... Zapiši jo in podeli z drugimi romarji.

SVETA BIRMA

KKC 1285 S krstom in evharistijo sestavlja zakrament birme celoto “zakramentov uvajanja v krščanstvo”, katerih enoto je treba ohranjati. Vernikom je treba torej razlagati, da je prejem tega zakramenta potreben za dopolnitev krstne milosti (prim. BI, Pred. nav. 1). Zakrament birme namreč tiste, ki so krščeni “popolneje zveže s Cerkvijo, jih obogati s posebno močjo Svetega Duha in jim tako nalaga strožjo dolžnost, da kot resnične Kristusove priče hkrati z besedo in z dejanjem razširjajo in branijo vero” (C 11; prim. BI, Pred. nav. 2).

KKC 1302 Iz obhajanja izhaja, da je učinek zakramenta birme polno izlivanje Svetega Duha, kakor je bilo nekoč podeljeno apostolom na binkoštni dan.

KKC 1303 Zaradi tega birma prinaša rast in poglobitev krstne milosti: globlje nas zakorenini v božje sinovstvo, ki nam daje klicati "Aba, Oče" (Rim 8,15); trdneje nas zedini s Kristusom; poveča v nas darove Svetega Duha; spopolni našo povezanost s Cerkvijo (prim. C 11); podeli nam posebno moč Svetega Duha, da bi z besedo in dejanjem kot resnične Kristusove priče širili in branili vero, da bi srčno izpovedovali Kristusovo ime, in da se ne bi nikoli sramovali križa (prim. DzS 1319; C 11; 12): »Spominjaj se torej, da si prejel duhovno znamenje, Duha modrosti in umnosti, Duha sveta in moči, Duha vednosti in pobožnosti, Duha svetega strahu, in ohranjaj to, kar si prejel. Bog Oče te je zaznamoval s svojim znamenjem, Kristus Gospod te je potrdil in je v tvoje srce položil poroštvo Duha« (sv. Ambrož, Myst. 7,42).

Sad Duha pa je: ljubezen, veselje, mir, potrpežljivost, blágost, dobrotljivost, zvestoba, krotkost, samoobvladanje. Zoper te stvari ni postave. (Gal 5,22-23)

Ponedeljek, 27. oktober 2024

Hvaljen, moj Gospod v bratu soncu in sestri luni... Zakrament svete evharistije

Hvaljen, moj Gospod, z vsemi tvojimi stvarmi posebno s
soncem,
velikim bratom, ki razsvetljuje dneve in nas.
Lepo je in v velikem sijaju žari. Tebe, Najvišji, odseva

Rietska dolina

Dopoldne: Greccio

Greccio je srednjeveško mesto, ki leži 705 metrov nad morjem. Prvič naj bi Frančišek prišel v ta kraj leta 1217. Bival pa je višje na hribu in je pogosto prihajal v mesto ter ljudem pridigal. Bratje so sem prišli malo kasneje, vendar so ostali tu vse do danes.

Decembra leta 1223 je Frančišek sklenil, da bo obhajal božič na poseben način. Prijatelju je naročil: »V gozdu, blizu samostana boš našel v pečini votlino. Tja postavi jasli, napolnjene s senom. Pripelji tudi vola in oslička, da bo prav tako kot v Betlehemu. Rad bi obhajal prihod Božjega sina na zemljo tako, da bom z lastnimi očmi videl kako reven in ubog je hotel biti zavoljo nas.« Prišel je dan veselja, čas radosti. Iz siromašnih hiš so prihajali možje in žene in nosili sveče in bakle, da bi razsvetlili to noč, Frančišek pa je žarel od veselja. Med sveto mašo je Frančišek oblečen v diakonska oblačila pel sveti evangelij. Zgodil pa se je tudi čudež. Frančišek se je ob spremenjenju, ko se hostija spremeni v Kristusovo telo in vino v Njegovo kri, sklonil nad jasli in v rokah se mu je prikazalo majhno dete – Jezus. Videli so ga tudi drugi njegovi sobratje.

Danes je ta kraj posvečen. Nad jaslami so zgradili oltar in cerkev posvetili sv. Frančišku, da bi na istem kraju, kjer so nekoč živali jedle seno, sedaj ljudje jedli hrano za dušo in posvečenje telesa, nedolžnega in brezmadežnega telesa našega Gospoda Jezusa Kristusa, ki se je z neskončno ljubeznijo daroval za nas. (prim. 1 Cel 84-87).

SONCE je res pravo središče našega planetnega sistema, saj je v njem zbrane kar 99,9 mase Osončja. Leži približno na sredini diska naše Galaksije, od njenega središča je oddaljeno okoli 27.000 svetlobnih let. Je rumena zvezda spektralnega tipa G2 in sodi med 10% največjih zvezd v naši Galaksiji, v kateri je nekaj sto milijard zvezd. Na površju Sonca je temperatura okrog 5770 kelvinov (5500 stopinj Celzija), v središču pa okrog 16 milijonov kelvinov. V Sončevi sredici iz vodika nastaja helij. Vsako sekundo se okrog 600 milijonov ton vodika zlije v helij, v tem procesu pa se okrog 4 milijone ton snovi spremeni v energijo. To daje Soncu njegovo dolgotrajno stabilnost v izsevu.

Pomembnejši podatki o Soncu

Oddaljenost od Zemlje: 149.597.871 km (1 astronomska enota); premer na ekvatorju: 1.392.000 km; masa: 2×10^{30} kg; temperatura na površju: 5500 °C; temperatura jedra: okoli 16.000.000 °C; spektralni tip: G2; oddaljenost od središča Galaksije: 27.000 svetlobnih let; hitrost okoli središča Galaksije: 220 km/s...

Razumljivo je, da Sonce ne bo obstajalo večno, saj bo jedrskega goriva, vodika, enkrat zmanjkalo. Zdaj je v zrelih letih. V petih milijardah let je porabilo približno polovico svojih zalog vodika. V naslednjih petih milijardah let bosta njegova temperatura in velikost z izgorevanjem vodika postopoma naraščali. Ko v sredici ne bo več vodika, bo Sonce približno trikrat večje kot je danes. Počasi se bo napihnilo v rdečo orjakinjo. Zemeljski oceani bodo izhlapeli, življenje tu ne bo več mogoče. Umirajoče Sonce bo najverjetneje požrlo Zemljo in danes trden kamen bo postal staljena lava.

»Evharistija, sonce mojega življenja«. (bl. Alojzij Grozde)

Kaj pravijo svetniki o sveti evharistiji?

»Zemlja bi lažje živela brez sonca kot brez svete evharistije.« (sv. pater Pij)

»Evharistija, moja avtocesta do nebes.« (sv. Carlo Acutis)

»Ne moremo živeti brez svete evharistije.« (mučenci v Kartagini – ok. 250)

»Kadar sem pred tabernakljem, lahko rečem samo eno stvar našemu Gospodu: »Moj Bog veš, da te bom ljubila.« In občutim, da moja molitev ne utrjuje Jezusa, ker pozna nemoč svoje uboge male žene, je zadovoljen z njeno dobro voljo.« (Sv. Terezija Deteta Jezusa) »Evharistija je meso našega Rešenika Jezusa Kristusa, meso ki je trpelo za naše grehe in

katerega je Oče v svoji dobroti ponovno povzdignil.« (Sv. Ignacij Antiohijski)

»Tisoč let preživetih v uživanju človeške slave ni vrednih niti ene ure preživete v sladkem občestvu z Jezusom v Presvetem zakramentu.« (Sv. pater Pij)

»Za pogovor s Teboj, o Kralj slave, ne potrebujem nikogar drugega, ti si vedno pripravljen v oltarnem zakramentu, da si navzoč za vse. Vsi, ki hrepenijo po Tebi, Te bodo vedno našli tu in se pogovarjali s Teboj iz obličja v obličje.« (Sv. Terezija Avilska)

Kaj pa praviš ti?

In kaj pravi Katekizem katoliške Cerkve?

KKC 1324 Evharistija je "vir in višek vsega krščanskega življenja" (C 11). "Drugi zakramenti, kakor tudi vsa druga cerkvena opravila in dela apostolata, so v tesni zvezi s sv. evharistijo in so nanjo naravnani. Presveta evharistija namreč obsega ves duhovni zaklad Cerkve, Kristusa samega, naše velikonočno jagnje" (D 5).

KKC 1325 "Evharistija pomenljivo označuje in čudovito uresničuje tisto občestvo božjega življenja in enotnost božjega ljudstva, na katerih temelji Cerkev. V evharistiji imamo višek tako dejavnosti, s katero Bog v Kristusu posvečuje svet, kakor tudi češčenja, katero ljudje izkazujejo Kristusu in po njem Očetu v Svetem Duhu" (Es 6).

KKC 1326 Končno se z obhajanjem evharistije že zedinjamo z nebeškim bogoslužjem in imamo vnaprej delež pri večnem življenju, ko bo Bog vse v vsem (prim. 1 Kor 15,28).

KKC 1327 Skratka, evharistija je povzetek in strnitev naše vere: "Naš način mišljenja se sklada z evharistijo in evharistija s svoje strani potrjuje naš način mišljenja" (sv. Irenej, Haer. 4,18,5).

Kaj pa sv. Frančišek in sv. Klara?

Vsak človek naj bo v strahu,
ves svet naj trepeče
in nebo naj se raduje,
kadar je na oltarju
v duhovnikovih rokah Kristus,
Sin živega Boga.
O čudovita visokost
in pretresljiva ljubeznivost!
O vzvišena ponižnost!
O ponižna vzvišenost,
da se Gospod veseljstva,
Bog in Božji Sin

tako poniža, da se zaradi našega
zveličanja
skrije pod neznatnim koščkom kruha!
Poglejte, bratje, ponižnost Boga
in izlijte pred njim svoja srca (Ps 61,9);
ponižajte se tudi vi,
da vas bo povišal (1 Pt 5,6).
Nič naj torej od svojega ne pridržite
sebi,
da vas popolnoma sprejme On,
ki se vam vsega daje. (sv. Frančišek)

Glejte, vsak dan se poniža, prav tako kot takrat, ko je »s kraljevskega prestola« stopil v telo Device. Vsak dan pride k nam v ponižnosti. Vsak dan stopa iz Očetovega naročja na oltar v duhovnikove roke. In kakor se je svetim apostolom prikazal v resničnem telesu, tako se tudi nam sedaj kaže v posvečenem kruhu. In kakor so oni ob gledanju na njegovo človeško naravo videli samo to njegovo človeško naravo, vendar pa so verovali, da je Bog, ko so ga gledali z duhovnimi očmi, tako naj tudi mi, ko na kruh in vino gledamo s telesnimi očmi, sprevidimo in trdno verujemo, da sta to njegovo živo in resnično najsvetejše telo in kri. Tako je Gospod vedno s svojimi zvestimi, kakor sam govori: »Jaz sem z vami vse dni do dovršitve sveta«. (Sv. Frančišek – 1. opomin)

Zares je srečna tista, ki ji je dano uživati to sveto gostijo (prim. Lk 14,15; Raz 19,9), da se z vsemi čustvi srca oklepa Njega, čigar lepoto nenehoma občudujejo vsi blaženi zbori nebes, čigar ljubezen prepaja s srečo in zrenje nanj osvežuje, čigar sladkost napolnjuje in spomin nanj prijazno razsvetljuje, 13ob čigar vonju vstajajo mrtvi in blaženo zrenje vanj neizrekljivo osrečuje vse prebivalce nebeškega Jeruzalema (prim. Raz 21,2.10). Saj je to odsvit večnega veličastva (Heb 1,3), sijaj večne luči in brezmadežno ogledalo (Mdr 7,26). (sv. Klara)

Hvaljen, moj Gospod v bratu soncu in sestri luni... Zakrament svete evharistije

Hvaljen, moj Gospod, z vsemi tvojimi stvarmi posebno s soncem, velikim bratom, ki razsvetljuje dneve in nas. Lepo je in v velikem sijaju žari. Tebe, Najvišji, odseva.

Rietska dolina

Popoldne: Poggio Bustone

Poggio Bustone (800 nmv) je majhen kraj, od koder se razgrne enkraten pogled na celotno Rietsko dolino.

»Dober dan, dobri ljudje!«, je sv. Frančišek pozdravil prebivalce Poggio Bustone-ja, ko je leta 1209 prvič skupaj z brati prišel v ta kraj. Frančiška in njegove prve brate so prebivalci Assisija pregnali iz svojih krajev in v iskanju kraja, kjer jih bodo ljudje sprejeli, so prišli prav sem. Ta pozdrav razkriva Frančiškovo neomajno vero v dobroto ljudi; in to kljub grenki asiški izkušnji.

Visoko na samotnem hribu je Frančišek našel izdolbeno jamo, kjer je molil. Tukaj mu je bilo razodeto popolno odpuščanje vseh grehov in da se bo število bratov zelo povečalo. Frančišek je tu izkusil, kako veliko je Božje usmiljenje. Tomaž iz Čelana poroča: "Bil je čisto spremenjen; čustveni vihar se je polegel, tema, ki se je spustila nad njegovo dušo zaradi pekoče vesti, ker je grešil, je izginila, kajti podeljeno mu je bilo spoznanje, da so mu vsi grehi odpuščeni in je zopet našel milost."

ITE MISSA EST!

POJDITE V MIRU = POJDITE IN NESITE KRISTUSOV MIR V SVET!

V rimski tradiciji se je maša vedno končala z besedami: »Ite, missa est.« Točnega pomena ne vemo, duhovni pomen se povezuje z izrazoma dimissio ali missio, poslanstvo v misijon. Te besede odslovitve torej lahko razumemo takole: »Pojdite in uresničujte nalogo, za katero ste poslani!«

»Ite, missa est,« sklene liturgijo v ožjem pomenu besede, obred svete maše; obenem pa nas uvede v liturgijo vsakdanjega življenja. Izraz liturgija ne označuje le svete maše, ampak naj bi naše življenje postopoma postalo živa liturgija – prostorje, kjer se uresničuje to, kar smo pri maši slišali, videli in doživeli. Liturgija se nadaljuje v življenju vernika tako, da poda naprej to, kar je sam prejel: Božjo ljubezen v Jezusu Kristusu.

»In ko izza oltarja zaslišim glas »Ite, missa est. Pojdite v miru!« vem, da moram dalje. Ne nazaj, naprej! Čeprav moram v isti svet, iz katerega sem prišla, ga sedaj dojemam drugače. Moja dolžnost je, da mu povem, kar sem tu doživela in za kar sem sedaj prepričana, da je prav.«

Torek, 28. oktober 2024

Hvaljen, moj Gospod v naši sestri zemlji... Zakrament svetega zakona in zakrament svetega reda

Hvaljen, moj Gospod, v naši sestri zemlji,
ki nas kakor mati hrani in nam gospodinji
in prinaša različno sadje in pisane rože z zelenjem.

Dopoldne: Sv. Damijan – nato peš romanje k sv. Mariji Angelski v Porciunkuli (5 km...)

Cerkev Sv. Damijana je bila zgrajena leta 1059, Frančišek jo je popravil na začetku svoje poti za Gospodom Jezusom.

DOGODKI IZ FRANČIŠKOVEGA ŽIVLJENJA

Frančišek sem zahaja v času mladostnega iskanja. Tukaj zasliši s križa glas: »Frančišek, popravi mojo cerkev, ki se podira« Frančišek popravlja cerkev in jo pripravlja v samostan za gospe. 1225: V bolezni je nekaj časa preživel tukaj v oskrbi sester, tu je sestavil Sončno pesem.

DOGODKI IZ KLARINEGA ŽIVLJENJA

1212: Po menjavi več lokacij, se Klara tukaj nastani za stalno. Pridružijo se ji druga dekleta, tudi njena mati in dve njeni sestri, nastane skupnost »Damijank«. 1226, 4. oktobra: tod mimo nesejo Frančiška k pogrebu na mestno pokopališče. Septembra 1240 pridejo do samostana Saraceni, odidejo po Klarini molitvi z Najsvetejšim v roki. 1252: Klara iz bolniške postelje spremlja božično mašo v cerkvi sv. Frančiška. 1953, 11. avgust: Klara tukaj umre. 1257: sestre se preselijo v mesto, kjer začne nastajati bazilika sv. Klare.

OGLED

Najprej je kapela sv. Hieronima. Za njo je križeva kapela s Križanim »treh izrazov na obrazu«. Iz nje pridemo v cerkev. Nad oltarjem visi kopija križa, s katerega je Jezus nagovoril Frančiška. Original se nahaja v cerkvi sv. Klare. Pod križem je tabernakelj, za oltarjem pa molitveni kor. Iz cerkve gremo ob oltarju in pridemo do molitvenega kora, ki so ga uporabljale sestre klarise.

Povzpne se po stopnicah nad prezbiterij in od tam na podstrešje cerkve. To je bila spalnica sester. Označen je prostor, kjer je umrla sv. Klara. Na nasprotni strani so vrata, kjer je Klara držala monštranco z Najsvetejšim, ko so prišli Saraceni.

Po stopnicah se znova spustimo v pritličje. Pridemo do kvadratnega vrta s križnim hodnikom. Na nasprotni strani vrta je obednica, ki se je ohranila še s časov, ko so jo uporabljale sestre. Označen je prostor, kjer je sedela Klara.

Porciunkula v baziliki svete Marije Angelske (Santa Maria degli Angeli)

Bazilika, ki pokriva prvotno cerkvico Porciunkulo, je dobila sedanjo podobo leta 1930, začeli pa so jo graditi že leta 1569. Po potresu leta 1997 je bila temeljito obnovljena.

DOGODKI IZ FRANČIŠKOVEGA ŽIVLJENJA

Po cerkvi sv. Damijana in sv. Petra v Assisiju je Frančišek popravljaj tudi to cerkvico Porciunkulo. Na praznik sv. Matija, 24. februarja 1208, je pri maši dobil jasno spoznanje, kaj Gospod pričakuje od njega. Tukaj je prvi kraj, kjer se je za stalno naselil z brati. Do smrti je ostala Porciunkula Frančišku posebno dragocen, milosti poln kraj. Bratom je naročal, naj ga nikdar ne zapustijo. Od tu je brate tudi pošiljal oznanjat. Leta 1212 je v noči s cvetne nedelje na ponedeljek tu sprejel Klaro. Leta 1216 je Frančišek pridobil od papeža porciunkulski odpustek. To je kraj za zborovanja (kapitljev) bratov. Najbolj znano je zborovanje leta 1219, ko se jih je zbralo okrog 5000. 3. oktobra 1226 zvečer je Frančišek umrl na tem kraju.

Še nekaj pripovedi, ki so povezane s Porciunkulo:

- o popolnem veselju - o Ljubezni, ki ni ljubljena -o »požaru« v gozdu

Pomemben dogodek pri Porciunkuli (po Frančiškovi smrti) se je zgodil 27. oktobra 1986, ko je papež sv. Janez Pavel II. zbral predstavnike različnih verstev k molitvi za mir. Nazadnje jih je zbral papež Frančišek 20. septembra 2016.

OGLED

Pod kupolo bazilike je prvotna kapelica Marije Angelske v Prociunkuli. Na vhodu nas čaka napis »Hic locus sanctus est.«(To je svet kraj). Slike na pročelju in v kapeli so kasnejše delo. Na desni zunanji strani kapele je nekaj nagrobnih plošč prvih bratov.

Desno za kapelico je pokrit prostor, kjer je Frančišek umrl (Qui mori s. Francesco). V njem je tudi ostanek Frančiškove obleke. Iz bazilike nas hodnik vodi mimo zakristije proti vrtu. Najprej pridemo do kipa sv. Frančiška, ki drži košaro, v kateri gnezdiijo grlice. Nato pridemo do vrta, kjer rastejo vrtnice brez trnje. Naslednja postaja je kapela, ki je zgrajena na kraju, kjer je Frančišek imel svojo kolibo. Na to nas spomni napis »Qui dimorava S.

Francesco« (Tukaj je prebival sv. Frančišek). Freske v kapeli prikazujejo slovesnost ob razglasitvi porciunkulskega odpustka. Po nekaj hodnikih se znova vrnemo nazaj pred baziliko.

Rodovitnost zemlje

Kakšna je rodovitnost zemlje zanima prav vse. Odloča namreč o tem, ali bodo rastline dovolj prehranjene in bo pridelek bogat. Plodnost oz. rodovitnost tal je odvisna od več faktorjev. Pomembna je tekstura, struktura tal, pa tudi delež organske mase. Na večjo plodnost vpliva tudi količina žive mase oz. koncentracija mikroorganizmov v zemlji. Ti organizmi so ključni v tleh, saj nam prav oni predelujejo gnojila v hranila. Rodovitnost je odvisna tudi od kapacitete tal za vodo in za zrak. Razmerje mora biti ustrezno, da tla zadržujejo zadosti vode, hkrati pa nudijo zadosti zraka. Zrak je namreč pogoj za učinkovitost mikroorganizmov, ki potrebujejo kisik in ga porabljajo za pridelavo hranil. Zato je tudi rahljanje zemlje zelo priporočljivo.

PRODUKTIVNOST ALI RODOVITNOST? – to je zdaj vprašanje...

V času prevelikega aktivizma vsi zapadamo v nevarnost prepričanja, da je molitev nekoristna. Toda že znani duhovni pisatelj Merton je zapisal: »Zdi se, da noče nihče priznati, kako koristno je biti nekoristen.« Ali misel delavskega duhovnika Favreauja: »Najboljše sredstvo za pridobivanje časa je molitev.«

Ljudje moderne dobe smo zaznamovani z logiko produktivnosti. V avtomat vržemo kovanec in dobimo zaželeno. Vložimo toliko časa in napora in dobimo rezultat svojega dela.

V naravi, v odnosih in v duhovnem življenju pa je temeljna zakonitost rodovitnost. Orjemo, sejemo, negujemo, čakamo, upamo, ... in smo (ali pa tudi ne) na koncu obdarovani. Obdarovanost in potrpežljivo pričakovanje sta temelja življenja z Bogom ter v skupnosti z brati in sestrami.

PREPROSTA POT (SVETOSTI)

Sad tišine je molitev.
Sad molitve je vera.
Sad vere je ljubezen.
Sad ljubezni je služenje.
Sad služenja je mir.

(sv. Mati Terezija)

POKLICANOST

Vsak človek ima duhovni poklic!

V besedah »duhovni poklic« se skrivata besedi »duh« in »klic«. Sveti Duh vsakogar kliče na pot svetosti. Vsakogar na prav poseben, osebni način. Temeljni življenjski poklicanosti sta dve: poročenost in posvečenost. Lahko se sicer zgodi tudi, da nekdo – zaradi spleta okoliščin - v življenju ostane samski, a samskost ni temeljna poklicanost.

Saj poznaš misel Kahila Gibrana iz knjige Prerok: Ko vas pokliče ljubezen, ji sledite.« Morda si že slišal/a tudi za Raoula Follereaua, francoskega pisatelja, kristjana in prijatelja mladih. Naj ti bodo njegove besede v izziv, da preveriš kako živiš svojo poklicanost:

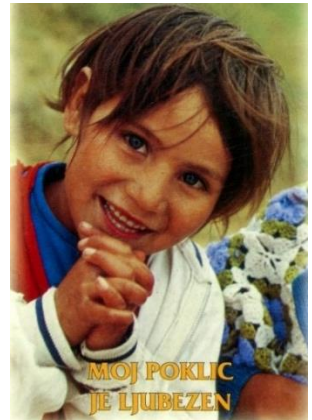
»ZAKAJ NE BI SVOJEGA ŽIVLJENJA, VSEH DNI SVOJEGA ŽIVLJENJA SPREMENIL V ENO SAMO DEJANJE LJUBEZNI?«

Saj res! Zakaj ne?!? Ker je težko? Ker ni smiselno? Ker me je strah? Ker je toliko drugih stvari? Ker...

Kaj pa, če...

Kaj pa, če

je to najlepša in najboljša pot
do tvoje sreče in sreče drugih?

ZAKRAMENT SVETEGA ZAKONA

KKC 1601 "Zakonska zveza, s katero mož in žena ustanovita dosmrtno življenjsko skupnost in je po svoji naravi naravnana v blagor zakoncev in

roditeljev ter vzgojo otrok, je med krščenimi od Kristusa Gospoda povzdignjena v dostojanstvo zakramenta" (CIC, kan. 1055, # 1).

KKC 1640 Zakonsko vez vzpostavi torej Bog sam, tako da sklenjeni in izvršeni zakon med krščenioma ne more nikoli biti razvezan. Ta vez, ki izhaja iz svobodnega dejanja poročencev in iz izvršitve zakona, je stvarnost, ki je odslej nepreklicna in pričenja zavezo, za katero jamči božja zvestoba sama. In ni v moči Cerkve, da bi se izrekla proti tej ureditvi božje modrosti (prim. CIC kan. 1141).

KKC 1642 Kristus je vir te milosti. "Kakor je namreč nekoč Bog z zavezo ljubezni in zvestobe prišel svojemu ljudstvu naproti, tako sedaj Odrešenik ljudi in Ženin Cerkve pride krščanskim zakoncem naproti z zakramentom zakona" (CS 48, 2). In ostane z njimi ter jim daje moč, da bi hodili za njim in sprejemali svoj križ nase, da bi po svojih padcih vstajali, da bi si medsebojno odpuščali, nosili bremena drug drugega (prim. Gal 6,2), da bi se "iz spoštovanja do Kristusa drug drugemu podrejali" (Ef 5,21) in se ljubili z nadnaravno, rahločutno in rodovitno ljubeznijo. V radostih njihove ljubezni in družinskega življenja jim daje že tu na zemlji predokus gostije Jagnjetove svatbe: »Kako bi mogel opisati srečo tistega zakona, ki ga Cerkev združuje, evharistična daritev potrjuje in blagoslov zaznamuje, ki ga angeli oznanjajo in nebeški Oče priznava? Kakšen jarem: dva verujoča, združena v enem upanju, v eni želji, v eni obliki življenja, v enem služenju; otroka enega Očeta, služabnika enega Gospoda! Nikakršne ločenosti v duhu, nikakršne v mesu, temveč zares dva v enem mesu. Kjer je meso eno, je eden tudi duh« (Tertulijan, ux. 2,9; prim. FC 13).

ZAKRAMENT SVETEGA REDA

KKC 1591 Vsa Cerkev je duhovniško ljudstvo. Na osnovi krsta so vsi verniki deležni Kristusovega duhovništva. Ta deležnost se imenuje "skupno duhovništvo vernikov". Na podlagi tega in v službi temu obstaja še druga deležnost pri Kristusovem poslanstvu: deležnost službenega duhovništva, podeljenega z zakramentom svetega reda, ki je njegova dolžnost, da sredi skupnosti služi v imenu in v osebi Kristusa-glave.

KKC 1589 Spričo veličine milosti in duhovniške službe so sveti učitelji čutili nujen klic k spreobrnjenju, da bi z vsem svojim življenjem ustrezali njemu, čigar zakrament jih postavlja za služabnike. Tako sv. Gregor Nacijanški kot čisto mlad duhovnik vzklika: »Najprej je treba očistiti sebe, preden očiščujemo druge; biti moramo poučeni, da bomo mogli druge poučevati; treba je postati luč, da bomo razsvetljevali, približati se Bogu, da bomo približevali Bogu druge, biti posvečeni, da bomo druge posvečevali, vodili za roko in z uvidenostjo svetovali (or. 2,71). Vem, čigavi služabniki smo, na kakšni ravni smo in kakšna je tista, h kateri se pomikamo. Poznam visokost Boga in slabost človeka, a tudi njegovo moč (pr.t. 74). /Kdo je torej duhovnik? Duhovnik je/ branitelj resnice, dviga se z angeli, poveljuje z nadangeli, daje, da prihajajo od zgoraj na oltar žrtveni darovi, deležen je Kristusovega duhovništva, na novo oblikuje stvarstvo, obnavlja /v njem božjo/ podobo, preustvarja jo za svet od zgoraj in, da povemo, kar je največjega: duhovnik je pobožanstven in pobožanstvuje (p.t.73)«.

Sveti župnik iz Arsa pravi:

»Duhovnik je tisti, ki nadaljuje delo odrešenja na zemlji"... "Če bi dobro razumeli duhovnika na zemlji, bi umrli ne od strahu, ampak od ljubezni«...
»Duhovništvo je ljubezen Jezusovega srca« (Nodet, Jean-Marie Vianney 100).

Iz Oporoke sv. Frančiška:

»Nato mi je Gospod dal in mi daje tolikšno vero v duhovnike, ki žive po uredbi svete rimske Cerkve, in to zaradi njihovega posvečenja, da se hočem zateči k njim, če bi me preganjali. In če bi imel tolikšno modrost, kakor jo je imel Salomon, pa bi našel revne duhovnike tega sveta, nočem proti njihovi volji pridigati po župnijah, kjer bivajo. Njim in vsem drugim hočem vedno izkazovati spoštovanje, ljubezen in čast kakor svojim gospodarjem. In nočem v njih videti greha, ker prepoznam božjega Sina v njih in oni so moji gospodarji. To delam zato, ker na tem svetu od najvišjega božjega Sina ne vidim telesno ničesar razen njegovega najsvetejšega telesa in njegove najsvetejše krvi; to namreč oni prejemajo in samo oni delijo drugim.«

**KATERE IZZIVE ODKRIVAM V SVOJEM ŽIVLJENJSKEM POSLANSTVU?
KAKO LAHKO ŠE GLOBLJE ŽIVIM LJUBEZEN?**

SVETI KARLO ACUTIS (1991-2006)

Rodil se je 3. maja 1991 v Londonu, staršema Antoniji Salzano in Andreju Acutisu. Katoliška starša, čeprav ne posebej verna, sta ga iz tradicije dobra dva tedna kasneje dala krstiti. Družina se je septembra istega leta preselila v Milano, kjer je Karlo preživel večino svoje mladosti. Zelo zgodaj je pokazal zanimanje in zrelo navdušenje za vero. Ko je sedemleten prejel obhajilo, je začel vsakodnevno prihajati k maši. »Evharistija je avtocesta do nebes«. Poleg tega je redno začel moliti rožni venec in se rad zadrževal pred tabernakljem. Med znanci je bil znan kot nasmejan, zabaven, darežljiv in nesebičen fant. Vedno je bil pripravljen pomagati sošolcem z učno pomočjo in s preprečevanjem vrstniškega nasilja, prijateljske stike je navezoval tudi s preprostimi hišniki in brezdomci. Posebej blizu so mu bile živali – več jih je imel tudi sam – in okolje. Kot samouk se je zanimal tudi za saksofon, kuhanje, video igrice in detektivke. Strast je gojil do računalnikov, še posebej do programiranja, postavljanja spletnih strani in priprave videoposnetkov. Po opravljeni osnovni šoli je septembra 2005 vstopil v gimnazijo. Intenzivno se je začel ukvarjati s prostovoljstvom. Računalniško znanje je uporabil za postavitev spletišča, posvečenega zbiranju in urejanju evharističnih čudežev po svetu. Leta 2006 je zbolel za levkemijo. Zdravstveno osebje ga je opisalo kot izjemno potrpežljivega pacienta kljub hudim bolečinam, po katerih je 12. oktobra 2006 umrl. Ohranjene so njegove besede: "Umiram mirno, ker v vsem svojem življenju nisem zapravil niti minute za stvari, ki Bogu niso všeč."

Sprva je bil pokopan v družinski grobnici v Milanu, a so ga nato premestili v Assisi, kjer je navadno preživel poletja in mu je bil zelo pri srcu.

Za blaženega je bil razglašen 10. oktobra 2020 pred Frančiškovo baziliko v Assisiju. Za svetnika pa letos 7. septembra 2025. Njegov god je 12. oktobra. Je zavetnik računalničarjev in mladine. Upodabljamo ga z računalnikom, rožnim vencem in hostijo.

NEKAJ CARLOVIH MISLI

»Evharistija je moja avtocesta v nebesa.« - »Vsi ljudje so rojeni kot izvirniki, a mnogi umrejo kot fotokopije.« - »Naš cilj mora biti Neskončnost, ne končnost. Večnost je naša domovina. Od vedno smo pričakovani v nebesih.« - »Moj življenjski program je biti vedno blizu Jezusu.« - »Ne jaz, ampak Bog.« - »Zazrtost vase prinaša žalost, zazrtost v Boga pa osrečuje.« - »Edina stvar, za katero moramo prositi Boga v molitvi, je želja, da bi bili sveti.« - »Svetost ni v dodajanju, temveč odvzemanju: manj prostora zame in več za Boga.« - »Vsakdanje obhajilo je najodličnejši način posvečevanja in najboljša obramba duše, zlasti v nevarnih situacijah, ki ogrožajo njeno večno odrešenje.« - »Bog je za vsakega od nas napisal edinstveno in neponovljivo zgodovino, nam pa pustil svobodo, da sami napišemo njen konec.« - »Tako kot mora toplozračni balon odvreči balast, da se lahko dvigne, mora tudi duša odvreči težo malih grehov. Smrtni greh pa vrže dušo na tla. Spoved je kot plamen, ki balon znova dvigne v nebo. K njej moramo hoditi pogosto, ker je duša zelo zapletena.« - »Tudi najmanjše napake nas priklenejo k tlom, da ne moremo poleteti, tako kot preveže nit balonček, ki ga držimo v roki.« - »Če bi se ljudje zavedali, kako pogubno je kršenje Božjih zapovedi, bi se veliko bolj pazili resnih grehov in opozarjali tudi brate in sestre, ki ne živijo po krstu, ki so ga prejeli.« - »Več evharistije, kot prejmemo, bolj postajamo kakor Jezus in tako imamo na tej zemlji predokus nebes.« - »Ves čas prosi svojega angela varuha za pomoč. Tvoj angel varuh mora postati tvoj najboljši prijatelj.« - »Umiram mirno, ker v vsem svojem življenju nisem napravil niti minute za stvari, ki Bogu niso všeč.« - »Zakaj ljudje tako skrbijo za lepoto svojega telesa, ne pa tudi za lepoto svoje duše?« - »Jezus, kar razkomoti se! Počuti se kot doma!« (njegova redna molitev po obhajilu) - »Ne zavrnilo Jezusa, ki nas vabi, naj se z njim združimo.« - »Spoved je kot plamen, ki balon znova dvigne v nebo.« - »Kdor zaničuje Cerkev, pljuva v lastno skledo.« - »Marija je edina ženska v mojem življenju.« - Molitev rožnega venca »najbolj galantno srečanje v dnevu.« - »Ne samoljubje, marveč Božja slava!« - »Vsi si utvarjamo, da smo ponižni, ko pa nam nekdo reče nekaj, kar ni po našem okusu, smo takoj užaljeni.« - »Samo kdor spolnjuje Božjo voljo, je resnično svoboden.« - »Kaj pomaga človeku, če zmaga v tisočih bitkah, ni pa sposoben premagati svojim pokvarjenih želja? Nič ti ne pomaga. Resnična bitka je tista s samim sabo.« - »Življenje na tem svetu nam je dano zato, da bi rasli v dejavni ljubezni.« - »Če bi ljudje vedeli, kaj je večnost, bi naredili vse, da spremenijo svoje življenje.«

Hvaljen, moj Gospod v onih, ki odpuščajo... Zakrament svete spovedi (sprave)

Hvaljen, moj Gospod, v onih, ki zaradi tvoje ljubezni odpuščajo in prenašajo slabosti in trpljenje.

Blagor njim, ki ostanejo v miru, zakaj ti, Najvišji, jih boš kronal.

Popoldne: Bazilika sv. Frančiška - Frančiškov grob. Čas za sveto spoved...

V **baziliki sv. Frančiška** je grob svetega Frančiška. Zaradi njega je bila pravzaprav zgrajena. Stoji na kraju, ki se je nekoč imenoval Peklenski hrib (tu so obežali in pokopavali obsojence), danes pa je to Nebeški hrib. Baziliko so začeli graditi leta 1228, ko je bil Frančišek razglašen za svetnika. Spodnja bazilika je bila dograjena v 2 letih, tako so leta 1230 Frančiškovo telo prenesli v baziliko. Gornjo baziliko so gradili še 30 let. Kripta, v kateri je Frančišek pokopan, je bila zgrajena v 19. stoletju. Sedanjo podobo pa je dobila leta 1932.

BOŽJA LJUBEZEN JE BREZPOGOJNA, BOŽJE USMILJENJE PA NI!?!

ODPUŠČANJE (odpustiti (SSKJ) - narediti, da preneha zaradi neprimerne ravnanja, vedenja povzročen negativni odnos do koga)

Odpuščanje je najsvobodnejše dejanje.« Premislimo to trditev. Nekdo nam naredi nekaj slabega, ... Ko Dostojevski razmišlja o odpuščanju, uporablja najsrajnejši primer: mater, ki so ji ubili otroka – ampak nam ni treba iti tako daleč. Zamislimo si samo, da nam nekdo napravi neko neprijetnost, ki nam je v škodo in žalitev. Ker smo zaradi tega dejanja trpeli, lahko na krivca naslovimo očitek, lahko ga pozivamo k odgovornosti, v nekaterih primerih ga lahko ovadimo, v skrajnosti se mu smemo maščevati. Ampak storimo lahko tudi nekaj presenetljivega: krivcu lahko odpustimo.

ZAKRAMENT SPRAVE (SVETA SPOVED)

KKC 1422 "Tisti, ki pristopajo k zakramentu pokore, prejmejo od božjega usmiljenja odpuščenje za Bogu prizadejane žalitve in se hkrati spravijo s Cerkvijo, ki so jo z grehom ranili in katera se z ljubeznijo, zgledom in molitvami trudi za njihovo spreobrnjenje" (C 11).

KKC 1425 "Umili ste se, se posvetili in opravičenje dosegli v imenu Gospoda Jezusa Kristusa in v Duhu našega Boga" (1 Kor 6,11). Zavedati se je treba veličine božjega daru, ki nam je dan v zakramentih krščanskega uvajanja, če naj dojamemo, kako nekaj zavračajočega je greh za tiste, ki so "oblekli Kristusa" (Gal 3,27). Toda apostol sv. Janez pravi tudi: "Če rečemo, da smo brez greha, sami sebe varamo in resnica ne živi v nas" (1 Jn 1,8). In Gospod sam nas je učil moliti: "Odpusti nam naše dolge" (Lk 11,4), povezujoč medsebojno odpuščenje naših žalitev z odpuščanjem, ki ga bo Bog podelil našim grehom.

KKC 1426 Spreobrnitev h Kristusu, novo rojstvo iz krsta, dar Svetega Duha, Kristusovo telo in kri, sprejeta v hrano, vse to nas je napravilo "pred njegovim obličjem svete in brezmadežne" (Ef 1,4), kakor je Cerkev sama, Kristusova nevesta, "sveta in brezmadežna" pred njim (Ef 5,27). A to življenje, prejeta v krščanskem uvajanju, ni zatrla krhkosti in slabotnosti človeške narave, tudi ne nagnjenja h grehu, ki ga izročilo imenuje poželjivost in ki ostane v

krščenih, da bi se izkazali preizkušene v boju za krščansko življenje ob pomoči Kristusove milosti (prim.DS 1515). Ta boj je boj za tisto spreobrnjenje k svetosti in k večnemu življenju, h kateremu nas Gospod nenehno kliče (prim. DS 1545; C 40).

GREH

Oče,
zakaj si dovolil,
da mi tritonska
gmota greha
obteži srce

in si me z njo
poslal poslušat
kako pojejo ptice,
kako visok je let njihovih kril
in kako lahak je
vetrič, ki jih boža.

Oče, zakaj...?

Kako težka,
v srce zabadajoča se
je morilska ostrina SVOBODE,
ki se je ločila od
LJUBEZNI !

KKC 1440 Greh je predvsem žalitev Boga, prelom občestva z njim. Hkrati prizadene škodo občestvu s Cerkvijo. Zato spreobrnjenje prinaša hkrati božje odpuščanje in spravo s Cerkvijo, kar liturgično izraža in udejanja zakrament pokore in sprave (prim. C 11).

KKC 1441 Bog edini odpušča grehe (prim. Mr 2,7). Ker je Jezus božji Sin, pravi sam o sebi: "Sin človekov ima oblast na zemlji odpuščati grehe" (Mr 2,10) in izvršuje to božjo oblast: "Odpuščeni so ti grehi" (Mr 2,5); Lk 7,48). Še več: v moči svoje božje avtoritete daje to oblast tudi ljudem (prim. Jn 20,21-23), da jo izvršujejo v njegovem imenu.

KKC 1442 Kristus je hotel, da bi njegova Cerkev bila v vsej celoti, v svoji molitvi, svojem življenju in delovanju znamenje in orodje odpuščanja in sprave, ki nam jo je on pridobil za ceno svoje krvi. Izvrševanje oblasti odvezovanja pa je izročil apostolski službi. Tej je naloženo, da izvršuje "službo sprave" (2 Kor 5,18). Apostol je poslan "v Kristusovem imenu" in Bog sam je tisti, ki po njem opominja in prosi: "Spravite se z Bogom" (2 Kor 5,20).

Prenašajte drug drugega in odpuščajte drug drugemu, če se ima kateri kaj pritožiti proti kateremu. Kakor je Gospod odpustil vam, tako tudi vi odpuščajte. (Kol 3,13)

Sreda, 29. oktober 2024

Hvaljen, moj Gospod v naši sestri smrti... Zakrament bolniškega maziljenja

Hvaljen, moj Gospod, v naši sestri smrti, ki ji nihče v življenju ne uide.

Gorje njim, ki umrjejo v smrtnem grehu,
a blagor njim, ki počivajo v tvoji najsvetejši volji,
zakaj druga smrt jim ne bo mogla storiti žalega.

La Verna – trpljenje in svete rane (stigme). Vrnitev domov.

La Verna

DOGODKI IZ FRANČIŠKOVEGA ŽIVLJENJA Kolikokrat je Frančišek prišel na to goro, je težko reči. Najpomembnejši je njegov zadnji obisk v letu 1224. Tukaj je želel preživeti post, ki ga je imel od praznika Marijinega vnebovzeta do praznika nadangela Mihaela. Okoli praznika povišanja svetega križa, je prejel Kristusove rane (stigme).

OGLED Ko pridemo na ploščad pred cerkvijo se najprej spustimo v globel »sasso spico« mimo kapelice sv Marije Magdalene. V oltar v kapeli je vstavljen kamen, ki ga je Frančišek uporabljal za mizo. Sasso spico (Viseča skala): tukaj je Frančišek najprej imel svojo votlino. Nad kapelo sv. Marije Magdalene, je kapela sv. Petra Alkantarskega, manjšega brata, doma iz Španije. Hodnik do kapele stigem: Na začetku je kapela žalosti. Skozi cel hodnik nas nato spremljajo prizori iz Frančiškovega življenja. Sredi hodnika so vrata na desno stran, skozi katera pridemo do Frančiškove votline. V njej je označeno Frančiškovo ležišče. Na koncu hodnika se spustimo do kapele stigem, kraja, kjer se je nahajal Frančišek, ko je prejel Kristusove rane. Kraj je označen na sredi kapele. Osebe na oltarju so: sv. Frančišek, Marija, Janez in Hieronim. V tem kompleksu je še nekaj majhnih kapel: sv. Bonaventure, sv. Antona. Na poti nazaj do bazilike je še znamenje, v katerem je kopija Frančiškove molitve: Hvalnice Bogu Najvišjemu. Bazilika je posvečena Mariji Vnebovzeti in je bila zgrajena v 15. stoletju. V njej je kapela relikvij, kjer so shranjene nekatere stvari, ki jih je uporabljal sv. Frančišek. Pod njo je cerkev sv. Marije Angelske, ki je nastala že v času Frančiškovega življenja. V 2. polovici 13. stoletja so jo povečali.

SESTRA SMRT

Sveti Frančišek smrt, pred katero nam zastane dih, imenuje sestro, saj jo dojame kot prehod k Nebeškemu Očetu.

Njegova smrt nam je navdih, saj pomeni dvojno srečanje: srečanje s

POTUJEŠ V SREČO ...

Tako nežno, mehko dišečo ...
 Tako visoko, daleč svetlečo ...
 Tako globoko, neuglasljivo hrepenečo ...
 Tako resnično, brezmejno ljubečo ...
 Tako skrito, trpko bolečo ...
 Tako večno, za svet krvavečo ...
 ... in hvala, ker lahko potujem s tabo!

*Stojim na pragu doma. Zrem obilje,
 ki mi je dano v kratkotrajno last.
 Goloto kasnih let obrašča bilje
 zelenja. V smrt se vrašča mlada rast.*

*Tako vselej nad ptičjimi gnezdišči
 domuje večnost kot obet ljudem
 in pesem vetra nad pokopališči
 bolj aleluja je kot rekviem.*

/.../

*Knjiga stvarstva,
 Same pesmi o ljubezni (2008)*

smrtjo, ki jo je res sprejel kot sestro, veliko prijateljico, in srečanje s Kristusom. In tam, tam v večnosti skupaj s Kristusom, ubogim in ponižnim, ter mnogimi svetimi brati in sestrami, ki so prehodili pot življenja pred nami, čaka tudi nas...

KKC 1499 "S svetim bolniškim maziljenjem in z molitvijo duhovnikov vsa Cerkev bolnike priporoča trpečemu in poveličanemu Gospodu, naj jim polajša in jih reši; celo spodbuja jih, naj prispevajo svoj delež k blagru božjega ljudstva tako, da se svobodno zedinjajo s Kristusovim trpljenjem in njegovo smrtjo" (C 11).

KKC 1520 Poseben dar Svetega Duha. Prva milost tega zakramenta je milost tolažbe, miru in srčnosti za premagovanje težav, ki so lastne hudi bolezni ali starostni oslabeledosti. Ta milost je dar Svetega Duha, ki obnovi zaupanje v Boga in vero vanj ter okrepi bolnika zoper skušnjave hudobnega duha, zoper skušnjava malodušnosti in strahu pred smrtjo (prim. Heb 2,15). Ta Gospodova pomoč hoče z močjo svojega Duha privedi bolnika k ozdravljenju duše, pa tudi telesa, če je to božja volja (prim. Flor. konc.: DS 1325). Razen tega mu bodo, "če je v grehah", le-ti odpuščeni (Jak 5,15; prim. Trid. konc.: DS 1717).

KKC 1521 Združenje s Kristusovim trpljenjem. Po milosti tega zakramenta prejme bolnik moč in dar, da se tesneje zedini s Kristusovim trpljenjem; bolnik je na neki način posvečen za to, da obrodi sad z upodobitvijo po Kristusovem odrešenjskem trpljenju. Trpljenje, posledica izvirnega greha, dobi novi smisel, saj postane delež pri Jezusovem odrešenjskem delu.

KKC 1523 Priprava na zadnji prehod. Če je zakrament bolniškega maziljenja postavljen za vse tiste, ki trpijo zaradi hudih bolezni in oslabelosti, je še iz močnejšega razloga za tiste, ki so na tem, da odidejo iz tega, tako, da so ta zakrament imenovali tudi "sacramentum exeuntium" (tistih, ki odhajajo s tega sveta Bolniško maziljenje dovršuje našo upodobitev po Kristusovi smrti in vstajenju, kakor je krst to upodobitev začel. Dokončuje sveta maziljenja, ki spremljajo vse krščansko življenje: krstno maziljenje je v nas dalo pečat novemu življenju; birmansko maziljenje nas je okrepilo za boj tega življenja. To poslednje maziljenje zavaruje konec našega zemeljskega življenja kakor z nekakšnim trdnim nasipom glede na zadnje boje pred vstopom v Očetovo hišo.

Popotnik, ki memo greš,
postoj in premisli
kam tvoja pot derži,
al' derži proti Bogu.
(napis na kapelici na Bledu)

MOLITVE SV. FRANČIŠKA ASIŠKEGA

HVALNICE BOGU NAJVIŠJEMU

*Ti si svet, Gospod Bog,
Ti edini, ki delaš čudeže.
Ti si močan.
Ti si velik.
Ti si najvišji.
Ti si vsemogočni kralj,
ti, sveti Oče,
kralj nebes in zemlje.
Ti si trojstven in eden,
Gospod, Bog bogov.
Ti sam si dobrota,
vsa dobrota,
najvišja dobrota,
Gospod Bog, živi in resnični.
Ti si ljubezen, nesebična ljubezen.
Ti si modrost.
Ti si ponižnost.
Ti si potrpežljivost.
Ti si lepota.
Ti si blagost.
Ti si varnost.
Ti si spokojnost.*

*Ti si veselje.
Ti si naše upanje
in radost.
Ti si pravičnost.
Ti si zmernost.
Ti si vse naše
bogastvo
do zadostnosti.
Ti si lepota.
Ti si krotkost.
Ti si zavetje.
Ti si naš varuh in branitelj.
Ti si pogumnost.
Ti si osvežitev.
Ti si naše upanje.
Ti si naša vera.
Ti si naša ljubezen.
Ti si vsa naša sladkost.
Ti si naše večno življenje,
veliki in čudoviti Gospod,
vsemogočni Bog,
usmiljeni Odrešenik! - Amen.*

ANTIFONA SVETA DEVICA MARIJA

*Sveta Devica Marija,
ni tebi enake med vsemi ženami sveta,
hči in dekla vzvišenega Kralja,
Očeta v nebesih,
mati najsvetejšega Gospoda Jezusa Kristusa,
nevesta Svetega Duha;
prosi za nas,
skupaj s svetim nadangelom Mihaelom
in vsemi nebeškimi močmi
in z vsemi svetniki,
svojega presvetega ljubljenega Sina,
našega Gospoda in Učenika.*

POZDRAV BLAŽENI DEVICI MARIJI

*Bodi pozdravljena sveta Gospa, presveta Kraljica,
sveta Božja mati Marija, ki si postala Devica Cerkev.
Izbral te je najsvetejši Oče nebeški in te posvetil
z najsvetejšim ljubljenim Sinom in Svetim Duhom.
V tebi je bila in je vsa polnost milosti in vse dobro.
Pozdravljena, Gospodova palača!
Pozdravljena, njegovo šotorišče!
Pozdravljena, njegovo domovanje!
Pozdravljena, njegovo oblačilo!
Pozdravljena, njegova dekla!
Pozdravljena, njegova mati!
In vse ve, svete kreposti, ki se po milosti
in po razsvetljenju Svetega Duha
izlivate v srca verujočih,
da jih iz nevernih spreminjate v Bogu zveste.*

MOLIMO TE, GOSPOD

*Molimo te, Gospod Jezus Kristus,
tukaj in v vseh tvojih cerkvah, ki so po vsem svetu;
in te hvalimo, ker si s svojim križem svet odrešil.*

SKLEPNA MOLITEV IZ PISMA CELOTNEMU REDU (BISER FRANČIŠKOVIH MOLITEV)

*Vsemogočni, večni, pravični in usmiljeni Bog,
daj nam ubogim, da bomo zaradi tebe delali,
kar vemo, da hočeš, in vedno hoteli, kar je tebi všeč;
da bomo notranje očiščeni, notranje razsvetljeni
in vžgani z ognjem Svetega Duha,
mogli hoditi po stopinjah tvojega ljubljenega Sina,
našega Gospoda Jezusa Kristusa
in le po tvoji milosti priti k tebi, Najvišji;
ti, ki v popolni Trojici nedeljivo Eden
živiš in kraljuješ v slavi, vsemogočni Bog,
na vse veke vekov. Amen.*

HVALNICA BOŽJI PONIŽNOSTI V SVETI EVHARISTII

*Vsak človek naj bo v strahu,
ves svet naj trepeče
in nebo naj se raduje,
kadar je na oltarju
v duhovnikovih rokah Kristus,
Sin živega Boga.
O čudovita visokost
in pretresljiva ljubeznivost!
O vzvišena ponižnost!
O ponižna vzvišenost,
da se Gospod vesoljstva,*

*Bog in Božji Sin tako poniža,
da se zaradi našega zveličanja
skrije pod neznatnim koščkom
kruha!
Poglejte, bratje, ponižnost Boga
in izlijte pred njim svoja srca,
ponižajte se tudi vi,
da vas bo povišal (1 Pt 5,6).
Nič torej od svojega ne pridržite sebi,
da vas popolnoma sprejme On,
ki se vam vsega daje.*

POZDRAV KREPOSTIM

*Pozdravljena, kraljica Modrost,
Gospod te ohranjaj
skupaj s tvojo sestro sveto in čisto
Preprostostjo.*

*Gospa sveta Ubožnost,
Gospod naj te ohranja
skupaj s tvojo sestro sveto
Ponižnostjo.*

*Gospa sveta Ljubezen,
Gospod naj te ohranja
skupaj s tvojo sestro sveto
Pokorščino.*

*Presvete kreposti,
naj vas vse ohranja Gospod,
od katerega izhajate in prihajate.
Sploh ni na vsem svetu človeka,
ki bi mogel imeti le eno od vas,
če prej ne umre.*

*Kdor ima eno in se ne pregreši zoper
druge, ima vse;
in kdor se pregreši zoper eno,
nima nobene in greši zoper vse.*

*In vsaka od vas
odpravlja zablode in grehe.*

*Sveta Modrost
zmede Satana in vse njegove
hudobije.*

*Sveta in čista Preprostost
zmede vso modrost tega sveta in
telesno modrost.*

*Sveta Ubožnost
zmede vsak pohlep in skopost,
pa tudi skrbi tega sveta.*

*Sveta Ponižnost
zmede napuh
in vse ljudi tega sveta
in vse, kar je na svetu.
Sveta Ljubezen zmede vse hudičeve
in mesene skušnjave
in vse čutne strahove.*

*Sveta Pokorščina
zmede vsa telesna, čutna in lastna
hotenja
in drži v mrtvenju svoje telo,
da je pokorno duhu
in poslušno svojemu bratu,
in je podrejeno
vsem ljudem tega sveta;
a ne samo ljudem,
temveč tudi vsem živalim in zverem,
da morejo delati z njim, kar hočejo,
kolikor jim je dano od zgoraj,
od Gospoda.*

HVALJENJE BOGA (IZ PISMA VSEM KRISTJANOM)

*Njemu, ki je toliko pretrpel za nas
in nam podelil toliko dobrot
in nam jih bo še v prihodnosti delil,
naj vsaka stvar
v nebesih in na zemlji,
v morju in pod zemljo
daje hvalo,
slavo, čast in blagoslov (Raz 5,13),
⁶²kajti on je naša moč in trdnost;*

*on je edini dober (Lk 18,19),
edini najvišji,
edini vsemogočen,
čudovit in veličasten,
in edini svet,
hvale vreden in blagoslovljen
v neskončne veke vekov.
Amen.*

DRUGE MOLITVE

(v spodbudo za srečanje z Gospodom)

Hvala ti, Gospod, da si tu. Zahvaljen za tvojo trdno obljubo. Zahvaljen, da imam kam iti in h komu priti. Ti me vedno čakaš. Hvala ti za neizrekljivi dar in znamenje tvoje navzočnosti. Ne-nehoma mi po njej govoriš, kar tako rad pozabljam: da si mi blizu in da me nikdar ne zapustiš.

Gospod, kruh življenja, hrana lačnih, tolažba žalostnih, pijača žejnih, počitek trudnih: bodi vedno z menoj! Naj bom tudi jaz s teboj, v tvoji bližini, v tvoji družbi. Naj ne-nehoma gledam znamenje tvoje navzočnosti in hodim v varstvu tvoje ljubezni; želim pogosto obiskovati kraje, kjer ti prebivaš. Gospod, naj bom s teboj vse dni življenja.

Tu sem, Gospod. Častim te v skrivnostni navzočnosti. Prihajam k tebi z vsem svojim bitjem in življenjem. Vse dni svojega življenja razprostiram pred teboj in hočem biti poslušen tvoji prošnji in besedi: »Ostanite tu in bedite z menoj«. (Z. Linič)

...

O vi, ki ste žejni, pridite k izviru; četudi ste brez denarja, pridite! Brez denarja, brez plačila... pridite! Pridite k nepresahljivemu viru, s katerim hočem potolažiti žejo vsega sveta. Če si truden ali obtežen, če te morijo tvoje slabosti ali tvoja preteklost, pridi k meni, odpočil se boš, pokazal ti bom, kako te ljubim, koliko mi je zate. Zmeraj te bom sprejel, v sleherni izgubljenosti, v vsakem položaju in še posebej takrat, ko boš mislil, da te nihče nima rad, kadar niti sam sebe nimaš rad. Pridi tedaj! Tukaj sem zate! (Z. Linić)

...

Čutim, Jezus, kako mi sporočaš, kako me kličeš:

»Če hočeš za menoj, če želiš biti moj, če me želiš, mi daj vse, vse prodaj, odreci se vsega.« Izročam in darujem ti: vse, kar imam, vse misli, vsa čustva, vse! Žejo in lakoto, hotenja in nagnjenja, mir in nemir, zdravje in bolezen, življenje in smrt, vse! Vse sposobnosti, vse načrte, vse slabosti, vse uspehe in neuspehe. Vse ti morem dati, vse ti moram izročiti, vse! Smem ti dati tudi vse svoje grehe, vse, kar me boli, vse svoje skrbi in bojazni, vse! Vse, kar imam, vse, kar me zasužnjuje, vse, kar me ločuje od tebe! In tedaj boš ti, križani Jezus, moje vse! Moja polnost boš, moja sreča, moje vse! Izpolnil boš celo moje bitje, ti, Jezus, moj Bog! Moje vse boš, moj Bog boš in moje vse, moj Bog in moje vse! (Z. Linić)

...

Dobri Jezus, v zakramentu svetega Rešnjega telesa te molimo kot prvi izvor, želimo kot poslednji cilj, hvalimo kot trajnega dobrotnika, kličemo kot milostljivega branitelja. Tvoja modrost naj nas vodi, pravičnost vzdržuje, dobrosrčnost tolaži, mogočnost ščiti. Darujemo ti, Gospod, svoje misli, naj se dvigajo k tebi; svoje besede, naj govore o tebi; svoja dejanja, naj se vrše po tebi; svoje trpljenje, naj nas tare zaradi tebe. Prosimo te, Gospod, podari nam pravo vero, da bomo sprejemali tvojo besedo in jo uresničevali v življenju. Podari nam trdno upanje, ki ne omaga ob lastnih slabostih, temveč se zanese na tvojo pomoč. Podari nam popolno ljubezen, ki se neprestano obnavlja v tvoji ljubezni. Podeli nam pravo dožemanje in pravo spoznanje, da bomo mogli prav izpolniti tvojo voljo in opraviti nalogo, ki jo daješ vsakemu izmed nas.

...

Gospod, radi bi spremenili svet, Cerkev, red in naše Združenje. Toda čutimo, da moramo začeti pri sebi, da vsak lahko spremeni samo samega sebe.

Gospod, prenovi svet. Toda začni pri meni.

Gospod, prebudi svojo Cerkev. Začni pri meni.

Gospod, poživi naše skavtsko bratstvo, da bomo resnično občestvo. Začni pri meni.

Gospod, utrdi upanje v možnost novega začenjanja. Začni pri meni.

Gospod, vžgi ljubezen. Vžgi jo v meni in v našem skavtskem bratstvu. Amen.

...

O Jezus, moj Bog in Odrešenik! Verujem, da si v zakramentu svetega Rešnjega telesa resnično pričujoč, vendar naj verujem še trdneje. Upam vate, ker si neskončno dobrotljiv in zvest, vendar naj upam še vztrajneje. Ljubim te, ker si iz ljubezni do nas postal deležen človeške narave, vendar naj ljubim še ognjeviteje. Obžalujem, da sem žalil tebe, ki si zaradi naših grehov bil pokoren do smrti na križu, vendar naj obžalujem še silneje.

*Gospod, ti bivaš tu med nami
in tiho čakaš dan in noč;
bogato rad bi vse obdaril,
ki prosijo te za pomoč.*

*V ljubezni tukaj smo se zbrali,
saj ti, Ljubezen, tu živiš;
v edinosti nas vse ohrani,
da bomo eno, kot želiš.*

*Resnica, pot si in življenje,
v podobi kruha tu živiš,
s teboj zmagujemo trpljenje,
saj moč in milost nam deliš.*

*Besede večnega življenja
edini ti, Gospod, imaš;
ti vir si čistega veselja,
za vse zahvaljen, Jezus naš!
Amen.*

BAZILIKA SV. FRANČIŠKA

Nekaj informacij v pomoč pri ogledu

Spodnja bazilika ima tlorisno podobo TAU. Ko vstopiš v baziliko, pred seboj zagledaš stransko kapelo s tabernakljem. Namenjena je molitvi. Proti glavnemu oltarju se moraš še obrniti – odločiti se moraš za Gospoda.

Poleg tega, da vsa spodnja bazilika deluje nizka – biti majhen pred Gospodom, te na to spomni tudi tlak: ni raven, pač pa se rahlo spušča navzdol. Vsa spodnja bazilika je poslikana. Prvotno je bila brez stranskih kapel, te so dodali kasneje in tako spremenili prvotno podobo bazilike.

Strop je poslikan kot nebo. Svetleče zvezde so naredili tako, da so vzdali tudi svetle kovinske ploščice, ki odsevajo svetlobo.

Slike na obeh stenah tvorijo pare: na desni strani prikazujejo dogodke iz Jezusovega življenja, na levi iz Frančiškovega.

1. par: Slačenje obleke: Jezusa slečejo; Frančišek se sleče pred asiškim škofom in vrne obleko očetu
2. par: Razočaranje in upanje: Na Jezusovi strani je Jezus na križu, kar je bilo za učence obup in v Jezusu odrešitev; na Frančiškov strani papež sanja, kako se cerkev podira in Frančišek jo podpira.
3. par: Odrešenje: Na Jezusovi strani ga snemajo s križa, ker je odrešenje dovršeno; na drugi strani Frančišek to odrešenje oznanja vsemu stvarstvu, tudi pticam.
4. par: Rane: Jezusa, zaznamovanega z ranami, polagajo v grob; Frančišek rane sprejema na La Verni.
5. par: Zmaga: Vstali Jezus z učencema v Emavsu razodene svojo zmago; Frančiškova zmaga je odhod v nebo.

V nasprotni kapeli so prizori iz Jezusovega trpljenja. Tudi tukaj sam/a ugotovi vrstni red dogodkov. Nasproti stopnic je še slika, za katero hudomušno pravijo, da prikazuje, kako Jezus sprašuje Marijo, koga ima rajši: apostola Janeza ali Frančiška. Odgovor nakazuje Marijin prst.

Sredi prezbitarija je razkošen oltar. Natančno pod njim se nahaja Frančiškov grob, kamniti sarkofag, ki je viden iz podzemne kapele (kripte). Slike v oboku nad oltarjem predstavljajo Frančiška v nebeški slavi in tri evangelijske svete:

Pokorščina je naslikana na levi strani, proti kapeli, kjer je upodobljeno Kristusovo trpljenje. Upodobljena je kot gospa, ki pred seboj klečečemu redovniku daje okoli vratu jarem. Z drugo roko drži prst na ustih, s čimer govori, da je pokorščino možno sprejeti le v molku in zaupanju. Frančišek z jarmom je upodobljen malo višje, pokaže pa, da mu to daje trdnost. Zgled pokorščine je Jezus, ki je kot križani upodobljen za hrbtom gospe pokorščine.

Nasproti freske Frančiška v slavi je upodobljeno uboštvo. Središče slike je prizor, kako se Frančišek poroča z gospo Uboštvo, med njima je Jezus, ki ima vlogo duhovnika, da blagoslavlja njuno zvezo. Gospa Uboštvo je oblečena v zelo revno obleko, a je bele barve. Pod nogami ima trnje, ki raste za njenim hrbtom, nad glavo pa se zvije v krono z lepimi cvetovi. Nad njimi sta dva angela, ki neseta v nebo hišo (nepremičnine) in obleko (premičnine) – vse je Božji dar in od Boga imamo sposojene. Vse ostale osebe so oblečene v oblačila tedanjega časa.

Tretja freska prikazuje čistost. Tudi ta je upodobljena kot gospa, ki je zaprta v grajski stolp. Ta krepost je ranljiva in zelo občutljiva. Na to opozarjata tudi dva stražarja ob stolpu. Čistost je potrebno skrbno varovati. Pred stolpom je kopalec ob njem pa ljudje, ki imajo zanj pripravljena oblačila. To nakazuje na krst. Na levi strani so prikazani še Frančišek in predstavniki vseh treh njegovih redov: manjši bratje (danes kapucini, frančiškani in minoriti), klarise in Frančiškov svetni red.

Četrta freska, ki jo vidimo že iz cerkvene ladje, prikazuje Frančiška v nebeški slavi.

Sedi na prestolu, oblečen je v diakonska oblačila, v rokah pa drži knjigo Svetega pisma. Božja beseda in evharistija sta bila temelja njegovega življenja. Freska nad molitvenim korom prikazuje poslednjo sodbo.

V desni kapeli so prizori iz Jezusovega otroštva. Njihov vrstni red in kaj prikazujejo razišči sam-a. Tam se nahaja tudi upodobitev Frančiška, ki jo je naredil slikar Cimabue (modro ozadje). Naslikan je v naravni velikosti in po natančnem opisu prvih Frančiškovih bratov.

Iz spodnje bazilike nas vodijo ozke in strme stopnice (prav takšna je pot v nebo), najprej na teraso za cerkvijo od tam pa naprej v zgornjo baziliko.

Kripta

V njej so pokopani telesni ostanki sv. Frančiška. Frančiška so pokopali na skrivaj. (V tistem času so bile relikvije svetnikov cenjene kot veliko bogastvo, tako da so se bratje in Asižani bali, da bi kakšno od sosednjih mest poskušali ukrasti relikvije asiškega ubožca.) Vhod vanjo je iz spodnje bazilike. Sedanjo podobo je dobila leta 1932. V stebru nad oltarjem je kamniti in okovani sarkofag z ostanki Frančiškovega telesa. Okoli stebra so še grobovi najbližjih Frančiškovih bratov: Rufina, Angela, Maseja in Leona.

Zgornja bazilika je visoka in svetla. Predstavlja nebeški Jeruzalem, stanje poveličanja. Tudi ta je (bila) vsa poslikana. Omeniti velja slike križanja v obeh kapelah, ki jih vidimo, če se postavimo pred molitveni kor. Tekom časa se je – zaradi uporabe specifičnih barv – zgodila sprememba: svetle površine postale temne in temne so postale svetle. Tako smo dobili neke vrste negativ prvotnih podob. To se najbolj opazi na obrazih.

V ladji so prizori po vsebini upodobljeni v več pasovih. Zgornji pas so prizori iz Svetega pisma, srednji pas pa so prizori iz Frančiškovega življenja. Slike so delo slikarja Giotta in njegovih učencev. Prizori se začnejo na levi strani spredaj in gredo okoli cerkve, tako da je zadnji na desni strani spredaj.

Na njih so upodobljeni:

- Neki Asižan preroško časti Frančiška - Frančišek daruje plašč revnemu vitezu - Frančiškove sanje o orožju - molitev pri sv. Damijanu - Frančišek vrne obleko očetu - Papež Inocenc III. prizna Frančiškovo poslanstvo - Papež blagoslovlja Frančiškovo vodilo - bratje vidijo Frančiška na ognjenem vozu (primerjava s prerokom Elijem) - br. Pacifik ima videnje prestola, namenjenega Frančišku - Izgon hudih duhov iz mesta Arezzo - Frančišek pred sultanom - Kristus je vir Frančiškovega delovanja - Praznik učlovečenja - (na zadnji steni) čudež izvira vode - (na zadnji steni) pridiganje pticam - Smrt viteza iz Čelana - Frančišek pridiga pred

papežem Honorijem III. - Frančišek se prikaže sv. Antonu med poučevanjem bratov - Prejem Kristusovih ran na La Verni - Frančiškova smrt - Frančišek se prikaže br. Avguštinu in asiškemu škofu - plemič Hieronim se prepriča o Frančiškovih ranah - Klara se poslavlja od mrtvega Frančiška - razglasitev Frančiška za svetnika - Frančišek se prikaže papežu Gregorju IX. - Ozdravljenje ranjenega človeka - spoved ženske, ki se je zato prebudila iz smrti - osvoboditev skesanega krivoverca :

Pod njimi je še spodnji pas – naslikano je zagrinjalo: skrivajo zgodbe našega življenja po evangeliju.

BRAT, SESTRA, REČEM TI, PIŠI...

Frančišek, spev ustvarjenega bitja (2009) je zadnja v vrsti pesnitev Alde Merini (1931-2009) z religiozno vsebino. Gre za lirični monolog, izpisan v petinosemdesetih pesmih, v katerih spoznavamo svetnika iz Assisija kot človeka in Božjega izvoljenca.

»Sveti Frančišek prežene vse tegobe, ki jih človek sreča na svoji poti, in iz njih naredi sladkosti. Vse, kar je nečisto, očisti s svojim jezikom in z lakoto po Bogu. Frančišek je lačen Boga, lačen je blaženosti. Vsi dobro poznamo to blaženost, a se je bojimo, saj bi se v zameno zanjo odreči vsem bogastvom svojega tako žalostnega trenutka.

Naša duša je vselej žalostna, vse do smrti, saj je človeka strah, strah ga je verovati. Frančiškovo življenje prekipeva od cvetja, ptic, čudes: je kot otrok, ki prvič odkrije življenje.

Odkriti življenje je kot znova postati otrok, je kakor znova postati dober, je kakor učlovečiti se v Gospodovi kreposti.

Jaz, Frančišek,
sem postal Božji žongler,
a svojega starega konja,
ki je umrl ob moji strani,
sem tolikokrat sanjal:
bil je žival, polna strahov,
bil moje telo.
Pustil sem ga umreti
kraj cest
in le tedaj sem zaznal
bedni vonj svojih pregreh,
nasilja.
Postal sem vrh usmiljenja,
ker se je Bog nekega dne
nezaslužno
sklonil nadme
in mi poljubil dlani.

A Bog mi je v dlani položil citre
in začel sem prepevati o čudesih veselja
in še bolj o čudesih Boga.

O, mnogo več od sonca je pogled Boga,
seže vse do pekla.

Šel sem od pekla do nebes njegovega pogleda
in čeravno gol, sem silno gorkoto čutil v sebi.

Bog me je rešil iz vode izdajstva,
Bog me je naredil za apostola
sanj.

*In glej, Frančiškovo
učlovečenje na Božjem
obrazu! Frančišek postane
goreča solza na obrazu
Boga, ki trpi, uteha v njegovi
smrti.*

*Rad bi potolažil svojega
Gospoda: on sam postane
ubog, da bi postal gospod
mogočne poezije, ki je
vesolje samo.«*